



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: J.P.
zastoupeného JUDr. Jiřím Šidliákem, advokátem
sídlem Vladislavova 44/10, 110 00 Praha 1 – Nové Město

proti
žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2021, č. j. MSK 51808/2021,
o dopravním přestupku,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 7. 5. 2021, č. j. 51808/2021, sp. zn. DSH/9090/2021/STR, žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Odry, odboru správního a obecního živnostenského úřadu

Shodu s prvopisem potvrzuje

(dále též jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 19. 3. 2021, MěÚO/05826/2021 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným tím, že dne 13. 8. 2020 v 14:25 hod na 319 km dálnice č. D1, katastru obce Vražné, ve směru jízdy k obci Brno, jako řidič nákladního motorového vozidla zn. mercedes, registrační značky X, při jízdě držel v pravé ruce telefonní přístroj. Tímto jednáním měl žalobce porušit § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a spáchat úmyslně přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 tohoto zákona. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a zároveň byl zavázán k náhradě nákladů správního řízení paušální částkou 1 000 Kč.

2. Žalobce podal prostřednictvím svého právního zástupce proti shora uvedenému rozhodnutí včasnou žalobu. V žalobě brojí proti tomu, že jediným usvědčujícím důkazem ve věci byly výpovědi dvou policistů přítomných zásahu, přičemž správní orgány pochybily, neboť si neopatřily takové důkazy, které by umožňovaly rozhodnout o tom, zda byl předmětný přestupek spáchán či nikoliv. Správní orgány nepřihlédly k důkazům navrženým žalobcem. Jeho účastnická výpověď^v pak byla bezdůvodně vyhodnocena jako nevěrohodná. Žalobce měl takto porušit § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dle žalobce v souzené věci proti sobě stojí dvě verze popisu děje, tj. verze žalobce a zasahujících policistů, která není podpořena žádným dalším objektivním důkazem. Správní orgány se přitom přiklonily k verzi podávané policisty, aniž by logicky a dostatečně odůvodnily, proč nepovažují obhajobu žalobce za věrohodnou. Žalobce dále poukazuje na rozpory ve výpovědích policistů co do místa zastavení vozidla, vzdálenosti pozorování vozidla žalobce a specifikace mobilního telefonu. Žalobce na podporu svých tvrzení poukazuje na judikaturu správních soudů. Má dále za to, že žalovaný pochybil, pokud neprovedl jím navrhovaný důkaz místním šetřením. Žalobce dále namítá, že žalovaný sám hledal přítěžující okolnosti, které neměly oporu v provedeném dokazování, konkrétně si měl vymyslet používání více telefonů či obalů žalobcem. Žalobce má konečně za to, že se žalovaný nedostatečně vypořádal se všemi odvolacími námitkami. Žalobce měl být zkrácen na svých právech tím, že dokazování bylo ukončeno 14. 1. 2021, aniž by měl možnost vznést další důkazní návrhy. Toto mohl provést až 4. 2. 2021, přičemž jeho návrhy byly vyhodnoceny jako námitky a byly odmítnuty. Žalobce se proto domáhá, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby žalobce jako nedůvodné, přičemž žalobce na jeho vyjádření reagoval replikou z 6. 9. 2021.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s.; žalobce i žalovaný s rozhodnutím bez jednání souhlasili.
5. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

6. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojených správních spisů vzal v daném případě krajský soud za prokázaný následující skutečnosti:

- dne 13. 8. 2020 bylo sepsáno a podáno orgánem Policie České republiky, Krajským ředitelstvím policie Moravskoslezského kraje, dálničním oddělením Mankovice, oznámení přestupku na žalobce dle § 74 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), spočívajícího v tom, že dne 13. 8. 2020 ve 14:25 hodin při řízení vozidla na dálnici D1 319 km ve směru Brno držel v ruce telefonní přístroj, čímž porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Žalobce v oznámení nesouhlasil s porušením citovaného ustanovení zákona o silničním provozu a uvedl, že nepožíval žádné záznamové zařízení;
- v úředním záznam Policie České republiky ze dne 13. 8. 2020 zasahující policista S., popisuje skutek tak, že si všiml zhruba na vzdálenost 20 m z parkoviště čerpací stanice Shell motorového vozidla, jehož řidič držel v pravé ruce telefonní přístroj tmavé barvy. Řidič na místě s přestupkem nesouhlasil a uvedl, že v ruce držel kalkulačku;
- dne 3. 9. 2020 obdržel správní orgán prvního stupně oznámení o přestupku spočívajícího v tom, že žalobce měl držet dne 13. 8. 2020 v 14:25 hodin na dálničním tělese D1 na 319 km v katastru obce Vražné ve směru na Brno při řízení motorového vozidla v pravé ruce telefonní přístroj tmavé barvy;
- řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu bylo zahájeno dne 5. 11. 2020 správním orgánem prvního stupně, oznámení bylo doručeno žalobci společně s předvoláním k ústnímu jednání na den 7. 12. 2020 a poučením, včetně poučení o možnosti navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí;
- dne 7. 12. 2020 byl vyslechnut jako svědek zasahující policista S., který vypověděl, že dne 13. 8. 2020 vykonávali s kolegou Šimkem skrytý dohled na tělese dálnice D1 od 342 km až po 311 km. V čase 14:25 hod se nacházeli na parkovišti pro nákladní vozidla za budovou čerpací stanice Shell ve směru jízdy k obci Brno. Uviděl přijíždět nákladní jízdní soupravu, jejíž řidič držel v pravé ruce před sebou, tedy mezi volantem a tělem, mobilní telefon, přičemž nepoznal, o jaký typ telefonu se jednalo. Řidiče svedli na 311 km z dálnice a zastavili. Žalobce se spácháním přestupku nesouhlasil, nejprve tvrdil, že v ruce nedržel nic, následně že držel kalkulačku;
- svědek Š., druhý ze zasahujících policistů, dne 7. 12. 2020 vypověděl, že s kolegou S. se zaměřovali v rámci směny dne 13. 8. 2020 na držení hovorového zařízení při řízení, stáli cca 20 m od dálničního tělesa na parkovišti za budovou čerpací stanice. V čase 14:25 spatřili nákladní automobil, jehož řidič držel v pravé ruce v oblasti volantu telefonní přístroj tmavé barvy, jednalo se o klasický tvar chytrého telefonu s dotykovým displejem. Řidiče zastavili na 311 km mimo dálniční těleso, kde byl žalobce ztotožněn a se spácháním přestupku nesouhlasil;
- dle 7. 12. 2020 byl žalobce poučen jako účastník řízení mj. o možnosti navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Při ústním jednání téhož dne se vyjádřil tak, že tankoval pohonné hmoty na čerpací stanici v Klimkovicích, přičemž po tankování si jako vždy počítal spotřebu paliva. K tomu účelu vozí s sebou kalkulačku, která mu během cesty spadla na podlahu

kabiny a při jízdě klouzala. Kalkulačku proto pravou rukou zvedl a chvíli ji držel v pravé ruce, což se stalo právě v okamžiku, kdy projížděl kolem čerpací stanice Shell u obce Mankovice. Následně kalkulačku odložil do šuplíku pod palubní desku. Se spácháním přestupku nesouhlasil a uvedl, že se policisté nemohli ze své pozice rozeznat, co přesně v pravé ruce držel. Žalobce se odmítl vyjádřit k předloženým důkazním materiálům při ústním jednání a požádal správní orgán o možnost tento prostudovat a zvážit jeho doplnění;

- žalobci bylo sděleno, že má možnost se před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit k podkladům rozhodnutí, přičemž toto právo má možnost uplatnit nejpozději do 8. 1. 2021 v 10:00 hodin.
- e-mailovou zprávou ze dne 8. 1. 2021 odeslanou v 10:02 hod bez zaručeného elektronického podpisu se žalobce omluvil „z ústního jednání dne 8. 1. v 10:00“ (uvozovky doplněny soudem) z důvodu onemocnění COVID-19, poukazuje i na předchozí telefonickou omluvu;
- dne 14. 1. 2021 byl žalobce vyrozuměn o ukončení dokazování shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí a byl informován o možnosti vyjádřit se k podkladům k rozhodnutí do 4. 2. 2021 do 13:00 hod.;
- dne 4. 2. 2021 žalobce využil svého práva a seznámil se s podklady rozhodnutí. Nesouhlasil s místem, které zasahující policisté označili jako místo jeho zastavení, namítl nedostatek výhledových poměrů policistů, jako listinný důkaz předložil prohlášení kolegy N. o tom, že ve voze vozí kalkulačku, navrhl místní šetření za účelem zjištění, zda policisté ze své pozice mohli vidět, co držel v ruce, k čemuž doložil náčrtky výhledových pozic policistů, a dále namítl, že vlastní mobilní telefon modré barvy. V jeho věci by měl být dodržen princip presumpce neviny a zásada *in dubio pro reo*;
- ve spise je též žurnalizovaná evidenční karta řidiče, v níž se nachází celkem 7 záznamů o přestupcích, bodový stav žalobce k 6. 11. 2020 je 5 bodů;
- dne 19. 3. 2021 správní orgán prvního stupně vydal ve věci rozhodnutí, jímž uznal žalobě vinným z výše specifikovaného přestupku, protože považoval za věrohodné výpovědi zasahujících policistů. Správní orgán prvního stupně nepřisvědčil verzi žalobce, který spáchání přestupku popíral a tvrdil, že držel v ruce kalkulačku. Správní orgán prvního stupně poukázal na judikaturu správních soudů a uvedl, že výpovědi policistů jsou věrohodné a v souladu s ostatními podklady ve spise. Vypořádal se též s námitkami žalobce vznesenými dne 4. 2. 2021;
- v odvolání ze dne 14. 4. 2021 žalobce namítal, že přestupek nespáchal, děj popisovaný policisty, jako jediný usvědčující důkaz, nemá oporu ve spisech a neodpovídá skutkovému stavu. Žalobce zdůraznil, že od samého počátku tvrdil, že v ruce držel kalkulačku, nikoliv telefonní přístroj, neboť po předchozím natankování počítal spotřebu vozidla, ta mu následně upadla a poté, co ji zvedl, ji chvíli držel v ruce, aby se mohl plně věnovat řízení. Rozporoval vzdálenost zásahového vozidla policistů od dálničního tělesa a jejich výhledové možnosti. Poukázal též na rozpory ve výpovědích svědků stran místa, kde bylo vozidlo žalobce zastaveno a stran popisu mobilního telefonu. Dále namítal procesní pochybení správního orgánu prvního stupně. Žalobce má za to, že byl zkrácen na svých právech, neboť mu nebylo umožněno se vyjádřit k dosud provedenému dokazování a navrhnout provedení dalších důkazů. Tvrdí, že po podání vysvětlení dne 7. 12. 2020 byl předvolán na další termín ústního jednání dne 8. 1. 2021,

z něhož se řádně omluvil, avšak správní orgán prvního stupně mu nový náhradní termín neumožnil, naopak dne 14. 1. 2021 rozhodl o ukončení dokazování, o čemž byl informován dne 19. 1. 2021. Žalobci tak bylo umožněno toliko vyjádřit se ve lhůtě do 4. 2. 2021 ke shromážděným podkladům, ovšem další jím navržené důkazy nebyly připuštěny;

- žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Uzavřel, že ve věci byl zjištěn skutkový stav způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž svědecké výpovědi policistů považoval za vzájemně souladné a konzistentní. Žalovaný naopak spatřoval rozpory ve výpovědi žalobce, zpochybnil jeho věrohodnost a jeho obhájebě neuvěřil. Žalovaný se též vypořádal s jednotlivými námitkami žalobce.

7. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o vině a sankci žalobce za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že při řízení vozidla držel v ruce v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) mobilní telefon.
8. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
9. Dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
10. Krajský soud se předně zabýval námitkou žalobce týkající se prokázání skutkového stavu, ze kterého vycházely správní orgány, a hodnocení důkazů. V posuzovaném případě proti sobě stojí dvě verze skutkového děje, a to verze předkládaná svědeckými výpověďmi zasahujících policistů vypovídajícími, že viděli žalobce za jízdy držet v pravé ruce mobilní telefon, a druhá verze stojící na výpovědi žalobce tvrdícího, že mobilní telefon za jízdy nedržel, resp. že držel kalkulačku. Jiné přímé důkazy o sporném jednání žalobce, než výpověď policistů, resp. listiny pocházející od nich (oznámení přestupku, úřední záznam), v přestupkovém řízení provedeny nebyly. Otázkou, jež měla být dle žalobcova názoru posouzena nesprávně, je, zda na základě výpovědi svědků lze považovat přestupek za dostatečně prokázaný i vzhledem k tvrzené rozpornosti jejich výpovědí, jakož i k dalším okolnostem, na které žalobce v průběhu správního řízení upozornil.
11. Žalobce nezpochybňoval, že dne 13. 8. 2020 řídil vozidlo v místě a čase, jak je specifikováno ve výrokové části napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí. Sporné je, zda žalobce při této jízdě držel v ruce mobilní telefon, přičemž žalobce nejprve uváděl, že v ruce nedržel ničeho, aby následně tvrdil, že v ruce držel kalkulačku za účelem propočtu spotřeby vozidla po právě provedeném natankování.
12. K otázce hodnocení důkazů za situace, kdy jediným důkazem o spáchání přestupku je výpověď zasahujících policistů se již opakovaně vyslovoval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27, poskytl správním orgánům vodítko, jak mají v takových situacích postupovat. V první řadě je třeba policisty vždy vyslechnout

jako svědky a dále si položit otázku, zda jsou jejich svědectví v daném případě důkazem dostatečným. V případě přestupků pozorovatelných pouhým okem, mezi které držení hovorového zařízení za jízdy, jak je tomu v souzené věci, nepochybně patří, takový důkaz zpravidla postačuje. Dalším krokem je porovnání výpovědí policistů a obrany prezentované obviněným s cílem učinit závěr o jejich věrohodnosti. V rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 – 42, pak Nejvyšší správní soud formuloval a odůvodnil následující závěr: „Policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem.“ Uvedený názor je v rozhodovací praxi správních soudů nadále zastáván (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 9 As 124/2015-46, nebo ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. 1 As 176/2016-41). O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, pak půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.

13. V přezkoumávané věci správní orgán prvního stupně vyslechl oba zasahující policisty a jejich výpovědi porovnal s obranou žalobce. Oba správní orgány pak v odůvodnění svých rozhodnutí řádně vysvětlily, z jakých důvodů považovaly výpovědi policistů za věrohodné a uvěřily jim. Jejich odůvodnění považuje krajský soud za dostačující a přesvědčivé. V posuzovaném případě přitom krajský soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost těchto svědků zpochybňovala a ani žalobce žádné přesvědčivé důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že policisté měli zájem vypovídat nepravdivě. Jejich postup v souzené věci rovněž nebyl shledán nikterak nestandardním.
14. Dle názoru krajského soudu konkrétní výpovědi policistů neobsahují žádné zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání s úředním záznamem a oznámením přestupku. Krajský soud z obsahu správního spisu ověřil, že oba svědci uvedli, že dne 13. 8. 2020 vykonávali službu na předmětném úseku dálnice D1, shodně označili čas přestupku (14:25 hod) a místo provádění služby (svědek Š.: „parkoviště za budovou čerpací stanice Shell“, po upřesnění k dotazu obviněného - „v zadní části čerpací stanice, kde parkují kamiony, před zaparkovanými kamiony, blíže k tělesu dálnice“; svědek S.: „parkoviště pro nákladní vozidla za budovou čerpací stanice Shell“). Svědci se dále shodli na tom, že řidič držel v pravé ruce v oblasti volantu telefonní přístroj (svědek Š.: „řidič držel v pravé ruce v oblasti volantu telefonní přístroj tmavé barvy, jednalo se o klasický tvar chytrého telefonu s dotykovým displejem“; svědek S.: „řidič držel v pravé ruce před sebou, tedy mezi volantem a tělem, mobilní telefon, zda se jednalo starý typ mobilního telefonu nebo o smartphone jsem na vzdálenost, která nás dělila, nepoznal“).
15. I přes přesvědčení žalobce krajský soud ve výpovědích policistů neshledal žádné podstatné odlišnosti, které by mohly samy o sobě zapříčinit vznik pochybností o věrohodnosti

svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Z výpovědí zasahujících policistů je nade vší pochybnost zřejmé, že si byli jisti držením mobilního telefonu ze strany žalobce, přičemž se shodli především na ruce a pozici, ve které měl být tento žalobcem držen. Současně zasahující policisté nezávisle na sobě uvedli shodný okamžik a způsob, jakým bylo spáchání přestupku žalobcem zpozorováno. Lze konstatovat, že obě svědecké výpovědi se v hlavních rysech plně shodovaly. Za situace, kdy byla výpověď policistů prováděna po několika měsících od spáchání přestupku, lze případné drobné odchylky pochopit, neboť nelze mít za to, že si policisté mají kapacitu pamatovat všechny jednotlivé zjištěné přestupky do nejmenšího detailu.

16. Jak již bylo uvedeno, k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědeckých výpovědí nevzniklo. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 správního řádu). Na rozdíl od policisty, který na věci neměl osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že za jízdy nedržel hovorové či záznamové zařízení. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Krajský soud tedy v souladu s názorem správních orgánů v tomto směru vychází z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za spáchaný přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25).
17. V případě střetu protichůdných výpovědí policistů a řidiče podezřelého ze spáchání přestupku je třeba přihlídnout i k principiálně vyšší hodnověrnosti svědecké výpovědi policisty oproti např. svědecké výpovědi osoby blízké řidiči, a o to více to pak platí v případném srovnání s vlastní výpovědí řidiče, jakožto obviněného v přestupkovém řízení. V tomto duchu judikuje i Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 223/2016 – 27) a uvádí, že řidiči z hlediska psychologického oproti policistům nijak prověřeni nejsou, policista by se křivým obviněním dopouštěl závažného úmyslného kárného provinění, a je-li vyslýchán jako svědek, navíc křivé výpovědi, zatímco řidič se případnou lží o svém jednání ničeho nezákonného nedopouští (nanejvýš jedná nemorálně), a konečně že policista zpravidla žádnou zvláštní motivaci na neoprávněném obvinění řidiče z přestupku nemá (...), zatímco řidič v takové situaci má silnou motivaci plynoucí ze snahy vyhnout se hrozícímu trestu (...), popř. i penalizaci body v řidičském hodnocení.
18. Žalobce přitom nenabídl soudu žádné konkrétní indicie, jež by znevěrohodnily výpovědi zasahujících policistů a tím i změnilы náhled soudu na průběh spáchání přestupku žalobcem tak, jak jej popsaly správní orgány ve svých rozhodnutích
19. Za neopodstatněné považuje krajský soud výhrady žalobce k provedeným svědeckým výpovědím. Krajský soud se nedomnívá, že by byly správní orgány povinny za daných okolností podrobněji zkoumat výpovědi policistů a blíže se zabývat výhledovými podmínkami v místě stání služebního vozidla PČR v době sledování vytýkaného přestupku, konkrétním popisem mobilního telefonu, či skutečností, kde došlo k odstavení vozidla a realizaci kontroly.

20. Namítá-li žalobce neprovedení dalších důkazů ve věci, lze toliko uvést, že vzhledem k tomu, že obě svědecké výpovědi vyznívaly v tom smyslu, že se žalobce vytýkaného přestupkového jednání dopustil, a nevznikly žádné pochybnosti o skutkovém stavu, nejevilo se být provádění podrobnějšího dokazování nezbytným. Nadto soud připomíná, že žalobcova věrohodnost je do jisté míry podkopávána skutečností, že žalobce přišel s několika verzemi svého příběhu – nejprve tvrdil, že v ruce nadržel ničeho (oznámení o přestupku), aby následně rozvinul svůj příběh o kalkulačce a jejímu pádu z palubní desky (výpověď dne 7. 12. 2020), resp. z postele kabiny (odvolání žalobce z 14. 4. 2021). Na uvedeném by nezměnilo ani navrhované místní šetření či identifikace mobilního telefonu vlastněného žalobcem či jeho náčrtu výhledových možností policistů.
21. Pokud má však žalobce za to, že jiné než provedené důkazy by byly objektivním podkladem pro rozhodnutí o přestupku, domáhá se tak použití překonané legální teorie důkazní, dle které bylo možné určitou okolnost prokazovat pouze za pomoci určitého důkazu. Pro úplnost zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2013, sp. zn. 7 A 82/2002, dle kterého dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného. Správní řízení tedy obecně ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů. Tato zásada totiž dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006–84).
22. Za nedůvodné považuje krajský soud také námitky žalobce, že se žalovaný nezabýval možnostmi záměny hovorového zařízení a kalkulačky. Oba správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí poukázaly na výpovědi svědků, přičemž potřeba dalšího dokazování v tomto směru nevyplynula. Nelze navíc opomenout, že žalobce i podle své skutkové verze nejprve nadržel v ruce ničeho, následně kalkulačku. Oba policisté shodně vypověděli, že viděli žalobce, jak za jízdy držel mobilní telefon, neměl správní orgán při absenci relevantních námitek důvod jejich výpovědi jakkoliv dále prověřovat, či dokonce zpochybňovat stran předmětu, který měl žalobce držet v ruce. Při ústním jednání žalobce svědky v tomto směru nikterak nekonfrontoval, toliko požádal o upřesnění místa, kde stálo jejich vozidlo. Pokud měl žalobce v tomto směru na policisty jakékoliv dotazy a

zúčastnil se svědeckých výpovědí, mohl klást svědkům za účelem jejich znevěrohodnění, toto však neučinil.

23. Lze v obecné rovině připustit polemiku o tom, zda by policisté na krátký časový okamžik vskutku mohli u jedoucího vozidla se stoprocentní jistotou vyloučit, že žalobce coby řidič mohl v ruce držet něco jiného než hovorové zařízení, ale správní orgány zcela správně přihlédly také k ostatním konkrétním okolnostem. Jednak jde o to, že žalobce své námitky proti předmětu, který v rozhodné době držel při jízdě v ruce, neuplatnil přímo na místě a nezaznamenal do oznámení o přestupku. Nelze navíc opomenout ani jistý pravděpodobnostní úsudek, kdy držení kalkulačky při řízení způsobem, který může vést k záměně s telefonem, se vskutku již z povahy věci jeví jako mnohem méně pravděpodobné než držení hovorového zařízení. Za tohoto stavu již považuje krajský soud jakékoliv další polemiky o skutkových závěrech za bezpředmětné a spekulativní, což platí i o úvahách žalobce o nutnosti přesně určit konkrétní typ mobilního telefonu, což není následně ani povinností správních orgánů.
24. V projednávané věci tak bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem a jinak nezdokumentovaných, s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu prvního stupně. Soud má stejně jako správní orgány za prokázané, že verze skutkového stavu vyplývající z konzistentní výpovědi zasahujících policistů (spolu se skutečnostmi obsaženými v úředním záznamu a oznámení přestupku), kteří zjištěné skutečnosti vnímali lidským zrakem z bezprostřední vzdálenosti spočívající v tom, že předmětem, který žalobce držel v ruce během řízení vozidla, byl skutečně mobilní telefon, se jeví věrohodnější než verze předestřená žalobcem. V případě žalobce tedy s ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j 7 As 102/2010-86, nevznikla správním orgánům jakákoliv pochybnost či ne zcela nepravděpodobná možnost, že se skutkový děj jako takový odehrál jinak.
25. Krajský soud uzavírá, že výpověď policistů, jejichž věrohodnost nebyla v přestupkovém řízení ani v řízení před soudem relevantně zpochybněna, ve spojení s dalšími podklady obsaženými ve správním spise, byly v přestupkovém řízení dostatečným podkladem pro závěr, že se žalobce dopustil sporného skutku a správní orgány nepochybily, pokud na základě provedených důkazů rozhodly o vině žalobce. Námitky žalobce stran rozporů ve výpovědi či nedostatečně zjištěného skutkového stavu v souzené věci neobstojí. Nedošlo ani k porušení zásady *in dubio pro reo*, která se uplatní v případě, kdy jsou o vině obviněného důvodné pochybnosti, ty však v posuzované věci nenastaly, protože vina byla žalobci bezpečně prokázána.
26. Co se pak týče procesních námitek žalobce ohledně nemožnosti vznést další důkazní návrhy, krajský soud konstatuje, že z obsahu správního spisu je seznatelné, že o uvedeném právu byl žalobce poučen opakovaně. Poprvé v oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 5. 11. 2020, které žalobce převzal dne 11. 11. 2020, obsahující i předvolání k ústnímu jednání na den 7. 12. 2020 (nikoliv k podání vysvětlení, jak mylně tvrdí žalobce). Před ústním jednáním dne 7. 12. 2020 byl žalobce řádně poučen jako účastník řízení o svých právech a povinnostech, včetně práva navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.

27. V rámci ústního jednání konaného dne 7. 12. 2020 a dokazování byly žalobci předloženy důkazní materiály obsažené ve spisovém materiálu, přičemž žalobce požádal o možnost prostudovat důkazní materiál a zvážení doplnění z jeho strany a odmítl se k důkazním materiálům vyjádřit. Správní orgán žalobci poskytl lhůtu a sdělil mu, že má možnost před vydáním rozhodnutí ve věci se vyjádřit k podkladům rozhodnutí nejpozději do 8. 1. 2021 v 10:00 hod. Žalobci tedy byla poskytnuta dostatečná lhůta k možnému doplnění dokazování.
28. Žalobce se e-mailovou zprávou doručenou 8. 1. 2021 v 10:02 hod (předtím i telefonicky) omluvil, jak sám uvádí „z ústního jednání“, na což reagoval správní orgán vyrozuměním z 14. 1. 2021 o ukončení dokazování s poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí nejpozději do 4. 2. 2021 v 13:00 hod. Tohoto práva žalobce využil a poslední den lhůty, tedy dne 4. 2. 2021, se seznámil s podklady rozhodnutí a k těmto se vyjádřil. Další jednání ve věci nařízeno nebylo, dne 8. 1. 2020 se ústní jednání nekonalo.
29. K popisovanému procesnímu postupu správního orgánu krajský soud uvádí, že žalobce byl opakovaně poučen o svých právech plynoucích z § 36 odst. 1 i 3 správního řádu a postup žalovaného v souzené věci nevykazuje žádné vady způsobující zkrácení žalobce na jeho právech. Žalobce měl dostatek času i možností činit návrhy na doplnění dokazování. Správní orgán dokazování neukončil ani při ústním jednání dne 7. 12. 2020, ani dne 8. 1. 2021, ale až 14. 1. 2021, přičemž žalobci byla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, což ostatně i učinil a svého práva dne 4. 2. 2021 využil. Správní orgán prvního stupně i žalovaný se pak s těmito námitkami vypořádali, jak bylo blíže rozvedeno shora.
30. Krajský soud konstatuje, že procesní postup správního orgánu prvního stupně není nezákonný a žalobce jím na svých právech zkrácen nebyl. Správní orgán naopak ve věci postupoval v souladu se zásadou hospodárnosti řízení při plném šetření práv žalobce.
31. Krajský soud proto z výše uvedených důvodů žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., a přestože žalovaný byl v řízení procesně úspěšný, tak mu krajský soud právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalobci nepřiznal, protože podle obsahu spisu žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 10. února 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje

[Zadejte text.]

JUDr. Petr Indráček
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje